

Slikarka miška Riška

Kraj polja je živela poljska miš, ki je imela tri otroke. Otroci so ji bili v veselje, toda skrbela jo je najmlajša miška Piška, ki je neprestano s tačico risala po zemlji. Čudno, res čudno! Kdo pa je že videl, da bi miš risala! Narobe svet!

Lep jesenski dan je žarel v barvah. Na travnik je zvabil slikarko. Postavila je stojalo in nanj položila belo platno. Na paleto je iz tub stisnila črvičke barv. Zavihala je rokave in s čopičem pričela mešati barve. Miška jo je od daleč opazovala. Ljudi se je bala, o njih ni slišala nič dobrega. Mama je celo trdila, da so hujši kot mačke! Toda radovednost je bila močnejša od strahu. Približala se je za mišji korak, nato je naredila drugega, pa tretjega... dokler ni obstala pri torbi s tubami barv in smuknila vanjo. Omamno je dišalo po terpentinu!

Slikarki je zmanjkalo barve, segla je v torbo in zatipala nekaj mehkega, toplega in kosmatega. O, kako se je prestrašila!

»Mišja gnusoba v moji torbi!« je zavpila in zbežala. Miška pa ni izgubljala časa, hop na platno! Neizmerno je uživala, ko je s tačicami mešala barve in tekala po platnu.

To je bilo vse kaj drugega kot risanje po zemlji! Ko je končala, je bil njen kožušček zamazan od barv: rdeče, modre, rumene... toda bila je neizmerno srečna.

»O,« si je srčno zaželela, »ko bi le dobila tudi jaz platno, čopiče in barve!«

To je slišala slikarka, ko se je vrnila po svoje slikarske potrebščine.

»Čudovito! Prekrasno!« je vzkliknila, ko je zagledala sliko.

Sliko je prodala in mala miška je pred vhodom v domovanje našla vse, kar si je tako neizmerno želela. In takrat si je spremenila ime v miška Riška.

